

Τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο του Γέροντα Ιερόθεου του Καρεώτη

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Τελέσθηκε σήμερα Σάββατο 6 Ιουνίου, στο Ιερό Κουτλουμουσιανο Κελλί του Αγίου Νικολάου (Χαλκιά) το τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο του Γέροντα Ιερόθεου του Καρεώτη. Παρόντες ο Πρωτεπιστάτης π. Συμεών, ο Ηγούμενος της Ι. Μ. Ιβήρων Αρχιμ. Ναθαναήλ, ο προηγούμενος της Ι. Μ. Ιβήρων Αρχιμ. Βασίλειος, ο Ηγούμενος της Ι. Μ. Κουτλουμουσίου Αρχιμ. Χριστόδουλος, ο Ηγούμενος της Ι. Μ. Εσφιγμένου Αρχιμ. Βαρθολομαίος και πλήθος ιερέων, διακόνων, μοναχών και προσκυνητών

που ήρθαν για να ανάψουνε ένα κεράκι στην μνήμη του Γέροντα.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι του παπ-Αναστάση και διενεμήθη από τον Πρωτεπιστάτη π. Συμεών μετά το πέρας του μνημοσύνου του Γέροντος Ιεροθέου:

Τεσσαρακονθήμερος εν τώ ναώ, ως βρέφος εν μέσω ημών.

*Γέρων Ιερόθεος Μοναχός Καρεώτης

Ήτανε τότε που χαμογελαστός πήγε στην άκρη του κήπου,

έκατσε στο πεζούλι και κρέμασε τα πόδια του στο κενό.

Περιμένοντας άρχισε να τα κουνά, πέρα δώθε!

Ήξερε ότι θα ξανάρθη!

Την πρώτη φορά, ώ τι πίκρα! κατάπικρη, του στριφογύριζε το μυαλό.

Ένα παλληκάρι σαν και σένα τι κάνεις εδώ;

“χάνεις το χρόνο και τα νιάτα σου”

“δε θα βρής εδώ τίποτα”

“τι θαρρείς πως είσαι ; τι νομίζεις ότι θα κάνης;”

“Ένας πόλεμος, μια σκοτούρα, ένα σούρσιμο ανάμεσα σε ζωή καί θάνατο.

Σκέφτηκε, πως μπορεί να μου χαμογελάσει ένας καθρέφτης;

Στάθηκε μπροστά του και είπε ξέρω τι θα κάνω, τι πρέπει να κάνω.

Να χαμογελάσω!

Βρέθηκα εδώ γιατί υπάρχω και θέλω να ζώ εδώ,

Όλα, γή, ουρανός, θάλασσα, φύση τά είδα γελαστά

και τότε έφυγε απ’το μυαλό μου όλο το βάρος.

* * *

Αλλά ήξερε ότι θα ξανάρθη.

Και όταν ήρθε,

ήταν τότε που καθόταν στο πεζούλι και κούναγε τα πόδια του πέρα δώθε,
του είπε με πονηρή σκέψη:

“Φουκαρά καλόγερε, τί κάνεις εδώ ;”

Η απάντηση ήταν χαμογελαστή:

“Κουνώ τα πόδια μου, δεν κάνω τίποτα μόνο τα πόδια μου κουνώ.

2

Αυτό μόνο θα κάνω θα κουνώ τα πόδια μου καί αν δέν σ’αρέσει “έξω από δώ”.

Για την αγάπη του Θεού μου θα κουνώ τα πόδια μου και θα χαμογελώ.

“ Έξω από δώ”., φονιά της ψυχής μου.

Εγώ εδώ θα φυλάττω τον τόπον, την καρδιά μου, την ψυχή μου, το νού μου .”

* * *

Έσκασε τότε αυτός, προσπάθησε να ξανάρθη.

Νομίζεις ότι είναι εύκολο να χαμογελάς με ευφροσύνη χαράς Θεού;

η χαρά του Θεού είναι η ομορφιά του ανθρώπου ο αγιασμός της αγάπης .

Αναρωτήθηκα , πόσο μπορεί να αντέξει ένα λουλούδι όταν πατιέται .

Η φθορά είναι μια άχαρη ανάγκη, στον “βαθύ όρθρο”

γνωρίζεις “ το πώς η φθορά τη ζωή νικάται “.

Ο φόβος του θανάτου !

Και ό θάνατος λύση από τα καθημερινά στα χρηστότερα και θυμηδέστερα.

Ούκ έστι θάνατος αλλά ζωή και χαρά.

* * *

“ Εί έχεις καρδίαν δύνασαι σωθήναι “

Αυτή η ζωή και η χαρά είναι η αγωνία του Θεού να φέρη την καρδιά μας στη

σωτηρία.

“ Οι παγίδες του εχθρού είναι απλωμένες παντού πάνω στη γή. “

Μπορούν να κάνουν μιά καρδιά πέτρα. μιά λίθινη καρδιά.

Το χαμόγελο του Άθωνα είναι ό τρόμος του αντίδικου .

Η καρδιά μαλακώνει γίνεται καθαρή, είναι φώς, νερό ζωής.

Η πίστη είναι ένα ακέραιο δώρο του Θεού, δέ λιγοστεύει.

Χαλάει μόνο όταν μοιράζεται, δέν μπορείς να πιστεύεις στο Θεό κα στο Μαμωνά.

Χωρισμένη στα δύο καί σε πιό πολλά δείχνει ότι λιγοστεύει.

Τον παρακαλώ να μού προσθέτη πίστη γιατί η πίστη είναι ακέραιο δώρο δικό Του .

* * *

3

Γέροντα σ'άρέσουν τά λουλούδια;

Δεν μπορείς να αλλάξεις τα πράγματα του Θεού, τότε δεν πιστεύεις.

Πώς να πής στό λουλούδι, εγώ ξέρω και εγώ θα σου πώ,

νά βάλης αυτά τα φύλλα και αυτά τά λουλούδια, πού εγώ θέλω,

καί το χρώμα εγώ θα στο πώ.

Οί νέοι είναι λουλούδια του Άθωνα.

Έπλασε ό Θεός αυτά τά λουλούδια της ερημιάς για τους Αγγέλους του .

Τι χρώμα θές ! άσπρα κόκινα κίτρινα μώβ λιλά, μαργαριταριά και ρουμπινιά.

Καμαρώνουν στο φώς, στον άνεμο.

Ω ! τι πράσινο τα περιτριγυρίζει ! και αυτά το ισορροπούν. Και ο ημεράρχης ήλιος τα χαϊδέυει, ό Ήλιος της δικαιοσύνης τα συντηρεί .

* * *

Ζωγραφιά καί η πλάση καί η ζωή .

Σάν τον τυφλό του Σιλβάμ .

“Όταν τόν πρωτοαντίκρισα τον φωτοδότη εμπρός μου,

στην όψη του είδα όλες μαζί τις ομορφιές του κόσμου .

Μοσχοβολούσε κι έλαμπε το κάθε κίνημά του ...

Φώς και τα χείλη κι’ ή φωνή, τα μάτια κι’ ή ματιά του.

Στα χείλη του η παρηγοριά, στα ματια του η ελπίδα

Έστρεψα τότε ολόγυρα τα δυό μου μάτια κι’ είδα

Κάθε που ζεί και πού δε ζεί, κι’ είδα παντού γραμμένη

Την όψη του, λές κι ήτανε καθρέπτης του η οικουμένη.

Φώς η ζωή, χαρά το φώς ...“

* * *

4

Με τον Γέροντα Συμεών τον Πρώτο,

Εκείνη τη βραδυά βλέποντάς τον γεύτηκα τη Μακαριότητα.

-Τον ρώτησα: Τι είναι η Μακαριότητα; Το βάθος και τον πλούτο της;

-Απλή και ήρεμη η Μακαριότητα, γλυκιά και αγαθή ξεκάθαρη στους καθαρούς.

-Δηλαδή;

- «Αύτη δε έστιν - η Μακαριότητα- η αιώνιος ζωή,

ίνα γινώσκωσίν Σε τον μόνον αληθινόν Θεόν καί όν απέστειλας Ιησούν Χριστόν »

-Στό θάνατο του Λαζάρου ο Κύριος δάκρυσε δε γέλασε.

Τι άνεση !

-Όταν ο Κύριος κάλεσε κοντά του τά παιδιά “άφετε τα παιδιά“

καί τά αγκάλιασε και τα σήκωσε, τι λές; Το πρόσωπό του ήταν σοβαρό και

αυστηρό.

Όχι , Όχι χαμογελούσε !

Σήκωσε την ανοιχτή του παλάμη καί σκέπασε όλο του το πρόσωπο,

αργά κύλησε χαμηλά και αναπαύθηκε στο μέρος της καρδιάς του.

Είπε:

“Το πικρό και βλαβερό είναι ότι έχουμε μικρόκαρδους με νοημοσύνη, μόρφωση, με στοχασμούς Θεϊκούς, που ακούγοντας αυτά τα παράταιρα καί αδιανόητα μουδιάζουν.

Άσε τους απίστους και εχθρούς που βρίσκουν αφορμή για περίγελο και κοροϊδίες “.

“Προσπάθησα να λέω πάντα μέσα από τα σφάλματά μου ναι στο Ναί του Θεού “

Περιφρονώντας τα δελεάσματα του Σατανά . ‘Όσοι πιστοί “.

Έκλεισε απαλά τά μάτια του ,

απ’τά σφαλισμένα του βλέφαρα ένα δάκρυ ανέβλυσε κύλισε αργά και έγινε διαμάντι.

* * *

“ Δεϋτε πρός με πάντες οί κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κάγω ἀναπαύσω ὑμᾶς. ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ’ ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ’ ἐμοῦ, ὅτι πρῶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν”.

Έδεσε τά χέρια του σταυρό στο στήθος του και παραδόθηκε.

Τά έργα θέλουν κόπο, τρόπο και χρόνο.

* * *

5

Ακράδαντη πίστις ότι ευρέθη τόπος φιλοξενίας του κοντά Του, «ανθ’ών φιλοξενειών προσέφερε».

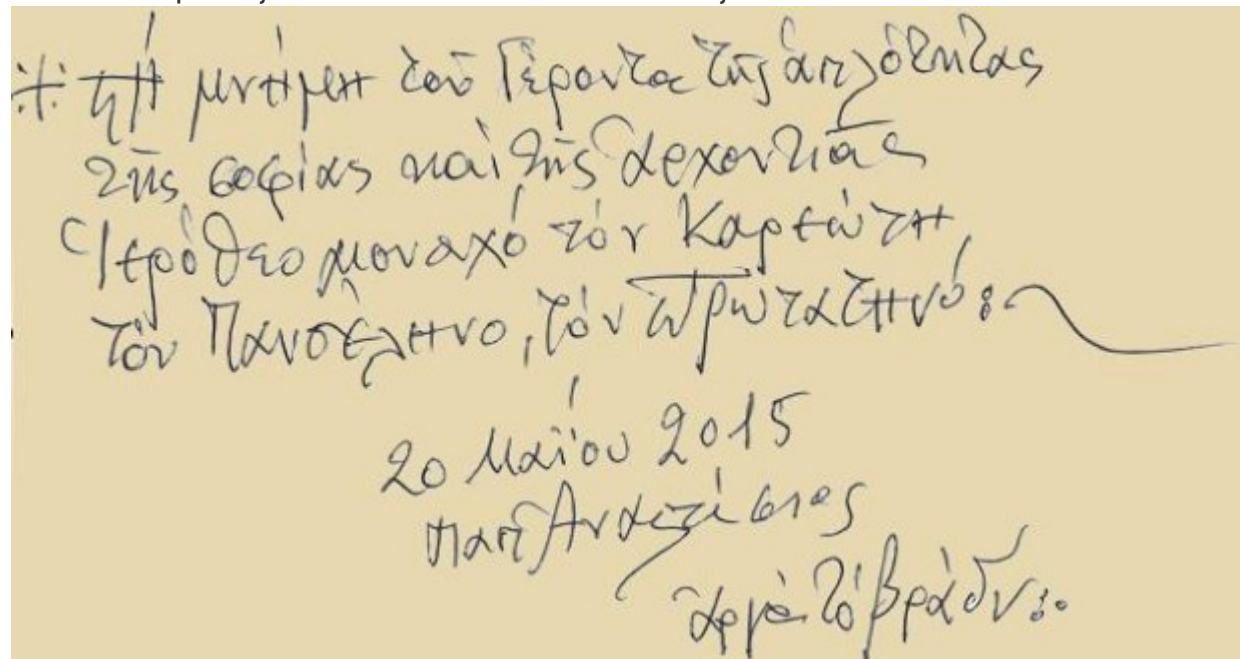
Έφυγε από την βόλεψή του για να αναπαύση τον αδελφό του.

Σήκωσε το ράσο του και έκρυψε το πρόσωπό του .

Το συνήθιζε, σιωπή γαλήνης, ξέσπασμα χαράς.

Όταν φοβάσαι το θάνατο σε κυνηγάει ό θάνατος.

Όταν αγαπάς τον Θεό το έλεός του σε καταδιώκει. Αμήν .

✠: ηὗ μνήμη τοῦ Γεροντοῦ τῆς ἀγκύρας
Σὺς σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς
Πρόδρομον ἀχό τοῦ καρῶν
τὸν Πανσεληνοῦ, τὸν ἁγῶνα τῆς
20 Μαΐου 2015
Πατὴρ Ἀνδρέας
ἀπὸ τὸ βράδιον.

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr